

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

LISA KLEYPAS

DIDYSIS
TEATRAS II

*Nes tu
esi mano*

svajonių knygos

LISA KLEYPAS

DIDYSIS
TEATRAS II

*Nes tu
esi mano*

Romanas

svajonių knygos

Vilnius
2018

Skiriu savo tėvams, Lindai ir Loidui Kleypas,
kurie man parodė, kad meilė yra beribė.

Prologas
Londonas, 1833 metų rudenis

– Aš negaliu tekėti už jo. Tiesiog negaliu, – sušnibždėjo Madlina; iš pasibjaurėjimo stebint lordą Kliftoną, lauke vaikštinėjantį su jos tėvu, jai suspaudė paširdžius. Madlina susivokė prabilusi garsiai tik tada, kai pasigirdo ledi Metjus, jos motinos, balsas.

– Tu pamėgsi lordą Kliftoną, – kategoriškai pareiškė ši. Pailgas jos veidas buvo niūrus kaip visada ir rodė nepritarimą.

Ledi Metjus nugyveno gyvenimą laikydamosi nuostatos, kad privalo aukotis vyrui, nors tai beveik prilygo kankynei, ir neslėpė, jog to paties tikisi iš savo trijų dukterų. Dabar ji šaltai žvelgė į Madliną rudomis akimis dailiame pablyškusiame veide. Visos Metjusų šeimos moterys buvo tokios pat baltaveidės, tik Madlina lengvai rausdavo.

– Tikiuosi, vieną dieną, kai subręsi, – toliau kalbėjo Agnesė, – tu dar padėkosi, kad suradome tau tokią puikią porą.

Madlina kone užspringo iš apmaudo. Juto, kaip išdaviškas raudonis užlieja skruostus. Daug metų stengėsi elgtis taip, kaip norėjo tėvai: romiai, santūriai, paklusniai, tačiau daugiau nebepajėgė tramdyti jausmų.

– Padėkosiu?! – karčiai riktelėjo ji. – Kad išleidote mane už vyro, kuris vyresnis už tėvą...

– Tik metais ar dvejais, – įsiterpė Agnesė.

– ...su kuriuo manęs niekas nesieja ir kuris laiko mane tik veisline kumele...

– Madlina! – sušuko Agnesė. – Tau nedera taip vulgariai kalbėti.

– Bet tai tiesa, – tarė Madlina, stengdamasi susitvardyti ir kalbėti ramiai. – Lordas Kliftonas turi dvi dukteris iš pirmos santuokos. Visi žino, kad jis nori sūnaus ir tikisi, jog aš jį pagimdysiu. Jis įkalins mane kaime iki paskutinės mano gyvenimo dienos arba kol pats numirs, bet tada aš jau būsiu per sena pasimėgauti laisve.

– Pakaks, – griežtai sudraudė ją motina. – Matyt, tau reikia kai ką priminti, Madlina. Žmonos pareiga – paisyti savo vyro interesų, ne kitaip. Lordas Kliftonas nekaltas, jeigu nemėgsta tokių paviršutiniškų pramogų kaip romanų skaitymas arba muzikos klausymasis. Jis yra rimtas vyras ir įtakingas politikas, tikiuosi, tu elgsiesi su juo pagarbiai, kaip ir dera. O dėl lordo Kliftono amžiaus, tai netrukus tu pradėsi vertinti jo išmintį ir prašysi patarimų. Tai vienintelis būdas moteriai tapti laimingai.

Madlina susikryžiavo pirštus ir liūdnai įsispoksojo pro langą į griozdišką lordo Kliftono figūrą.

– Gal man būtų lengviau sutikti su sužieduotuvėmis su juo, jeigu leistum jas atidėti bent iki kito pokylių sezono. Aš niekada nesu šokusi pokylyje, niekada nedalyvavau iškilmingoje vakarienėje nei arbatėlėje. Turėdavau likti mokykloje, nors visi mano draugai išvažiuodavo namo. Net mano seserys jau buvo pristatytos karaliaus rūmuose...

– Tau labiau pasisėkė, – atsakė tiesi ir žarsteklis Agnesė. – Tu išvengsi visų rūpesčių ir nepatogumų, kylančių per po-

kylių sezoną, ir būsi susižadėjusi su pačiu tinkamiausiu ir puikiausiu vyru Anglijoje.

– Tai tik tau taip atrodo, – tyliai tarė Madlina ir įsitempė, kai tėvas su lordu Kliftonu įėjo į kambarį. – Ne man.

Kaip bet kuri kita aštuoniolikmetė, Madlina svajoto ištekėti už galvą dėl jos pametusio dailaus ir šaunaus vyriškio. Lordas Kliftonas nė iš tolo nepriminė jos svajonių sužadėtinio. Jis buvo apkūnus penkiasdešimtmetis nukarusiu pagurkliu. Labai raukšlėto veido, praplikusiu pakaušiu ir plačiomis drėgnomis lūpomis vyras priminė Madlinai varlę.

Jeigu Kliftonas turėtų bent humoro jausmą, malonų būdą – ką nors, kas suteiktų jam bent lašėlį žavesio... deja, jis buvo pasipūtęs ir visai neturėjo vaizduotės. Jo gyvenimas buvo tradicinis: pramogavo dalyvaudamas medžioklėse ir stebėdamas žirgų lenktynes, tvarkė dvaro reikalus, kartais pasakydavo kalbą Lordų rūmuose. Dar blogiau, jis su panieka žvelgė į muziką, daile, literatūrą – visus tuos dalykus, kurių Madlina taip troško.

Išvydęs ją kitame kambario gale Kliftonas priėjo arčiau kvailai šypsodamasis. Jo lūpų kampučiai žvilgėjo nuo seilių. Madlinai buvo šlykštu, kad jis žiūri į ją kaip į daiktą, kurį gali turėti. Gal ji ir buvo nepatyrusi, bet puikiai suprato: Kliftonui jos reikia todėl, kad yra jauna, graži ir veikiausiai vaisinga. Tapusi jo žmona ji nuolat bus nėščia, kol jis nuspręs, kad jau ganėtinai prigimdė jam berniukų. Šiam vyrui nereikėjo nei jos širdies, nei proto, nei sielos.

– Mieloji panele Metjus, – žemu kvarkiančiu balsu tarė lordas Kliftonas, – kaskart, kai jus pamatau, jūs būnate vis žavesnė.

Net jo balsas kaip varlės, nusprendė Madlina, mėgin-dama suturėti kiek isterišką juoką. Jis suėmė drėgnu šaltu delnu jos ranką ir pakėlė prie lūpų. Pajutusi jo išpurtusias lūpas prie vidinės riešo pusės Madlina užsimerkė ir įsi-tempė, bet vis tiek nusipurtė iš pasibjaurėjimo. Tokią jos reakciją palaikęs mergišku drovumu, o gal net susijaudi-nimu, Kliftonas dar labiau išsišiepė nenuleisdamas nuo jos akių.

Jis pakvietė Madliną pasivaikščioti lauke, o jos priešta-ravimus greitai nuslopino gyvas tėvų pritarimas. Jie troško turėti savo šeimoje tokį turtingą ir įtakingą žmogų kaip lor-das Kliftonas. Todėl jam buvo viskas leidžiama.

Nenoromis įsikabinusi sužadėtiniui į parankę Madlina vaikščiojo po parką – simetrišką, su pedantiškai apkarpy-tomis gudobelių gyvatvorėmis, tvarkingais smėliu pabars-tytais takeliais ir gėlių lysvėmis.

– Mėgaujatės mokyklinėmis atostogomis? – pasiteiravo lordas Kliftonas, mažomis pėdomis sunkiai girgždindamas pilkšvą takelį.

Madlina nepakėlė akių.

– Taip, milorde.

– Be abejo, jūs, kaip ir jūsų moksladraugės, norėjote iš-trūkti iš internatinės mokyklos, – tęsė Kliftonas. – Tėvai mano pageidavimu laikė jus ten dvejis metais ilgiau nei paprastai.

– Jūsų pageidavimu? – pakartojo Madlina, sunerimusi, kad jis jos tėvams daro tokią didelę įtaką. – Bet kodėl...

– Jaučiau, jog tai jums išeis į gera, mieloji, – tarė jis pa-sipūtėliškai šypsodamasis. – Reikėjo nugludinti jūsų ma-nieras ir išmokyti drausmės. Tobulam vaisiui reikia leisti

prinokti. Dabar nebesate tokia smarki kaip anksčiau, argi ne? Kaip ir tikėjaisi, jūs išmokote kantrybės.

„Vargu“, – norėjo atšauti jam Madlina, tačiau laiku susigriebė ir suspaudė lūpas. Per dvejus papildomus metus, kuriuos praleido griežtai prižiūrima ponios Olbrait panelių internatinėje mokykloje, ji vos neišsikraustė iš proto. Tai suteikė laiko, maištinga ir spalvingo būdo mergina virto smarkia ir nesuvaldoma būtybe. Prieš dvejus metus Madlina buvo pernelyg drovi ir lengvai palenkiamą, ji nedrįso priešintis tėvų norui ištekinti ją už Kliftono. Bet dabar žodžių „kantrybė“ ir „paklusnumas“ jos žodyne nebeliko.

– Aš kai ką jums atnešiau, – tarė Kliftonas. – Dovaną, kurios, esu tikras, tikėjotės. – Jis nusitempė ją prie akmeninio suolo, pasodinęs įsitaisė šalia ir prisipaūdė prie jos švelnaus kūno. Madlina laukė netardama nė žodžio, pagaliau jų žvilgsniai susitiko. Kliftonas nusišypsojo it atlaidus dėdė neklusniai dukterėčiai. – Tas daikčiukas yra mano kišenėje, – suniurnėjo jis rodydamas į rudo vilnonio savo apsiausto dešinę kišenę. – Kodėl jums jo ten nepasiieškojus, gudri katyte?

Kliftonas niekada anksčiau su ja taip nekalbėdavo. Tačiau juodu visada būdavo atidžiai prižiūrimi.

– Jūs labai malonus, milorde, bet nėra jokio reikalo man ką nors dovanoti, – pareiškė Madlina ir tvirtai susinėrė rankas ant krūtinės.

– Primygtinai reikalauju, – jis pakreipė link jos švarko skverną su kišene. – Susiraskite dovaną, Madlina.

Kyštelėjusi ranką jam į kišenę Madlina aptiko ten žiedelį. Ištraukusi pažvelgė į jį ir jos širdis ėmė pasiutusiai plakti. Aukso lankelis buvo pynės formos, papuoštas

nedideliu tamsiu safyru. Jos būsimos priklausomybės nuo Kliftono simbolis.

– Šis žiedas jau seniai priklauso mūsų šeimai, – tarė lordas Kliftonas. – Mano motina nešiojo jį iki pat mirties. Ar jums patinka?

– Labai patrauklus, – atsakė Madlina, širdyje bjaurėdamasi dovana.

Kliftonas paėmė iš jos žiedą ir užmovė ant piršto. Žiedas buvo jai per didelis, Madlina turėjo sugniaužti kumštį, kad jis nenuslystų.

– Dabar gali man padėkoti, brangioji.

Jis apkabino ją stambiomis rankomis ir stipriai prispaudė prie išsipūtusios krūtinės. Kliftonas bjauriai dvokė, tas kvapas priminė pernelyg ilgai užsigulėjusio per medžioklę nušauto paukščio smarvę. Akivaizdu, kad dažną prausimąsi vonioje lordas Kliftonas laikė nereikalinga silpnybe.

Madlina įtraukė į plaučius troškaus kvapo.

– Kodėl būtinai turite kreiptis į mane „mieloji“ ir „katyte“? – jos balsas net drebėjo, taip ji troško prieštarauti. – Aš nenoriu būti taip vadinama. Esu moteris, *žmogus*.

Lordas Kliftonas nusijuokė atidengdamas didelius pageltusius dantis ir Madlina krūptelėjo nuo bjauraus jo burnos kvapo. Jis dar tvirčiau ją suspaudė ir pareiškė:

– Žinojau, kad anksčiau ar vėliau jūs pradėsite su manimi ginčytis... bet esu tokio amžiaus, kai jau niekuo manęs nenustebinsite. O čia atlygis už jūsų akiplėšiškumą, mano purkštaujanti katyte...

Kliftonas pripuolė storomis lūpomis jai prie burnos spausdamas ir dusindamas – tai buvo pirmas bučinyš Mad-

linos gyvenime. Jo rankos buvo kietos it statinės lankai. Madlina nespriešino, laikėsi tyliai, tik drebėjo pasišlykštėjusi... Ji iš visų jėgų stengėsi nesusukti ir nepravirkti.

– Pamatysite, aš esu labai vyriškas, – sunkiai šnopuodamas ir aiškiai patenkintas savo pergale tarė lordas Kliftonas. – Nedeklamuoju eilių ir netenkinu kvailų moterų užgaidų. Darau taip, kaip man patinka, priprasite ir jums tai labai patiks. – Putliais pirštais jis paglostė išblyškusį, raudonomis dėmėmis išmuštą veidą. – Gražuolė, – sumurmėjo jis. – Tikra gražuolė. Dar nesu matęs tokios spalvos akių kaip jūsų... primena gintarą. – Jis sukijo pirštus jai į plaukus ir ėmė braukyti rusvas, auksu žvilgančias garbanas. – Nekantriai laikiu tos dienos, kai būsite mano!

Madlina kietai sukando dantis, kad nedrebėtų smakras. Ji troško surikti, pasakyti, jog niekada jam nepriklausys, tačiau nuo mažens įskiepytas pareigos ir atsakomybės jausmas vertė tylėti.

Kliftonas tikriausiai pajuto jos nevalingą drebulį.

– Jums šalta, – ištarė jis tokiu balsu, koku paprastai kalbama su kūdikiais. – Ką gi, eikime vidun, kol dar neperšalote.

Pajutusi palengvėjimą Madlina skubiai pakilo ir grįžo su juo į svetainę.

Kai tik lordas ir ledi Metjusai išvydo ant dukters piršto žiedą, jie nušvito ir šypsodamiesi puolė prie jų – ir tai darė žmonės, niekada nerodantys entuziazmo, nes buvo įsitikinę, kad taip elgtis nedera.

– Kokia dovana! – sušuko Agnesė, paprastai blyškus jos veidas švytėjo laime. – Žiedas tikrai išskirtinis, lorde Kliftonai.

– Ir aš taip manau, – kukliai sutiko šis, iš pasitenkinimo jo pagurklis suliulėjo.

Nutaisiusi blankią šypsena Madlina stebėjo, kaip jos tėvas išsiveda lordą Kliftoną į biblioteką tokia iškilminga proga išgerti po taurelę. Vos tik jie dingo iš akių, ji nusi-plėšė žiedą nuo piršto ir sviedė ant kilimo.

– Madlina, – riktelėjo Agnesė, – tučtuojau pakelk! Aš nepakęsiu tokių vaikiškų kaprizų! Nuo šiol tu nešiosi šį žiedą... ir mūvėsi jį su pasididžiavimu!

– Jis man netinka, – tvirtai pareiškė Madlina. Prisiminusi seilėtų Kliftono lūpų prisilietimą prie burnos ji ėmė trinti suknelės rankove veidą, kol pradėjo dilgsėti oda. – Aš netekėsiu už jo, mama. Geriau nusižudysiu.

– Nedramatizuok visko, Madlina, – Agnesė pasilenkė ir pakėlė žiedą tarsi neįkainojamą brangenybę. – Tikiuosi, kad ištekėjusi už tokio rimto ir žemiško vyro kaip lordas Kliftonas tu išmoksi suvaldyti pykčio priepuolius.

– Žemiško, – karčiai šyptelėjusi sušnibždėjo Madlina. Ji negalėjo patikėti, kad visas bjaurias Kliftono savybes motina apibūdino vienu banaliu žodžiu. – Kaip tik už tokio vyro visos merginos tik ir trokšta ištekėti.

Bent kartą buvo smagu sugrįžti į internatinę mokyklą, kurioje nėra vyrų, išskyrus šokių mokytoją, kuris ateina kartą per savaitę mokyti šokti. Madlina žingsniavo siauru mokyklos koridoriu nešina kartonine dėže su skrybėlaite. Kiti daiktai laiptais į viršų bus užnešti vėliau. Priėjusi kambarį, kuriame gyveno kartu su geriausia drauge Eleonora Sinkler, jame ji rado būrį merginų, susėdusių ant lovų ir kėdžių. Šioje mokykloje Madlina buvo vyriausia mokinė,

o septyniolikmetė Eleonora pagal amžių antra, tad pas jas dažnai užsukdavo jaunesnės moksleivės, kurioms jos atrodė jau suaugusios ir daug patyrusios.

Mergaitės valgė sausainius iš skardinės dėžutės ir apžiūrinėjo kažkokį Eleonoros laikomą spalvotą plakatą. Pastebėjusi Madliną Eleonora draugiškai nusišypsojo.

– Kaip lordas Kliftonas? – paklausė ji prieš Madlinai išvykstant sužinojusi, kad ši ketina susitikti su sužadėtiniu.

– Viskas blogiau, nei tikėjaisi, – trumpai atsakė Madlina, eidama prie savo siauros lovos, stovinčios prieš draugės lovą. Numetusi ant grindų dėžę su skrybėlaite atsisėdo ant čiužinio krašto; ji norėjo, kad merginos kuo greičiau išeitų ir ji galėtų prie keturių akių pasišnekėti su drauge.

„Jau greitai“, – žvilgsniu pažadėjo jai Eleonora, o merginos toliau kleketavo susispietusios aplinkui.

– Tik pažiūrėkite į jį, – tarė viena jų sulaikiusi kvapą. – Ar įsivaizduojate, kaip būtų iš tikrųjų su juo susitikus?

– Aš apalpčiau, – prisipažino kita ir visos sukrizeno.

– Jis pats gražiausias...

– Panašus į plėšiką...

– Taip, jo akyse yra kažkas tokio...

Išgirdusi jausmingus moteriškus atodūsius Madlina pakraipė galvą.

– Dėl Dievo meilės, į ką jūs čia spoksote? – paklausė ji apimta smalsumo.

– Parodykime Madlinai...

– Bet aš dar gerai neapžiūrėjau...

– Štai, imk, Madlina, – Eleonora ištiesė jai spalvotą plakatą. – Man jį davė vyresnioji sesuo. Tai sunkiausiai įgyjamas plakatas Londone. Visi nori tokį turėti.

Madlinos žvilgsnis nukrypo į plakatą. Ir kuo ilgiau į jį žiūrėjo, tuo labiau žavėjosi. Jame pavaizduotas vyriškis iš veido galėjo būti karalius, jūrų kapitonas arba nusikaltėlis... atrodė stiprus... ir pavojingas... Tas vyras nebuvo įprasto grožio – veido bruožai pernelyg ryškūs. Tačiau liesame jo veide slypėjo narsa, primerktos akys skvarbiai žvelgė prieš save, o plačiose lūpose žaidė ironiška šypsienėlė. Plaukai plakate atrodė nenusakomos rudos spalvos, bet tankūs ir mažumėlę susitaršę.

Kitos merginos laukė, kad ji, kaip ir jos, nuraustų ir sukikentų, tačiau Madlina nerodė emocijų.

– Kas jis toks? – ramiai paklausė ji Eleonoros.

– Loganas Skotas.

– Aktorius?

– Taip, ir Didžiojo teatro savininkas.

Toliau tyrinėjant atvaizdą Madliną apėmė keistas jausmas. Ji buvo girdėjusi apie Loganą Skotą, tačiau iki šiol nepasitaikė progos jį pamatyti. Sulaukęs trisdešimties Skotas jau buvo pasiekęs tarptautinį pripažinimą ir pranokęs Deivido Gariko* ir Edmundo Kino** nubrėžtus standartus. Žinovai tvirtino, kad jis dar nepasiekė savo galimybių ribų. Ypač išskirtinis buvo Skoto balsas: jis sugebėdavo it akso-
mas glostyti klausą arba šiurkštoku intymumu pripildyti orą neapsakomo jaudulio.

Sklido kalbos, kad moterys Skotą persekioja susižavėjusios meistriška jo vaidyba kuriant ne tik romantinius personažus, bet ir užkietėjusius piktadarius – šie darė joms gal

* *David Garrick* (1717–1779) – vienas žymiausių XVIII a. Anglijos teatro autoritetų, dramaturgas, puikus aktorius ir režisierius. (Čia ir toliau – vert. pastabos.)

* Garsus XIX a. pradžios britų aktorius.

net didesnį įspūdį. Jis pasižymėjo Jago ir Barabo vaidmenimis... buvo tobulas suvedžiotojas, išdavikas, manipuliacijų meistras, o moterys už tai jį dievino.

Vyras pačiame jėgų žydėjime, patrauklus, kultūringas... visiška priešingybė lordui Kliftonui. Ūmai Madliną užplūdo ilgesys. Loganas Skotas buvo atstovas pasaulio, kuriam ji niekada nepriklausys. Ji niekada nesutiks nei jo, nei jį panašaus vyro... niekada nekoketuos, nesijuoks, nešoks, joks vyras jos negundys švelniais žodžiais nei meilėmis glamonėmis.

Žiūrint į Logano Skoto atvaizdą Madlinai galvon šovė beprotiška mintis... jai ėmė drebėti pirštai.

– Kas atsitiko, Madlina? – susirūpinusi paklausė Eleonora ir paėmė iš jos plakatą. – Tu staiga taip išblyškai, labai keistai atro dai...

– Jaučiuosi pavargusi, – tarė Madlina ir prisivertė nusišypsoti. Ji troško likti viena, reikėjo laiko pamąstyti. – Savaitgalis buvo tikrai įtemptas. Jeigu truputį pailsėčiau, gal...

– Taip, žinoma. Eime, merginos... susirinksime kitame kambaryje, – Eleonora taktiškai išprašė moksladrauges iš kambario ir stabtelėjo prieš uždarydama duris. – Madlina, gal tau ko nors reikia?

– Dėkoju, ne.

– Esu įsitikinusi, kad pasimatymas ši savaitgalį su lordu Kliftonu tau buvo sunkus išbandymas. Gaila, jog niekaip negaliu tau padėti.

– Tu man jau padėjai, Eleonora, – Madlina atsigulė ant šono ir prisitraukė kelius prie krūtinės, paprastos mokyklinės suknelės sijonai sukrito ant lovos iš abiejų pusių.

Galvoje sukosi mintys, ji nė nepastebėjo, kaip draugė dingo kitapus durų.

Loganas Skotas... to vyro potraukis prie moterų buvo toks pat legendinis kaip ir aktoriaus talentas.

Kuo ilgiau Madlina svarstė jai iškilusią dilemą, tuo labiau tikėjo, kad Skotas padėtų jai rasti išeitį. Pasinaudodama juo ji taptų tokia nepageidaujama lordui Kliftonui, jog jam neliktų kitos išeities, kaip nutraukti sužadėtuves.

Ji užmegs romaną su Loganu Skotu.

Paaukos savo skaistybę, o tai viską išspręs. Net jeigu turės nugyventi visą likusį gyvenimą su gėdos dėme ir aukštuomenės bus laikoma antrarūše, tebūnie. Geriau taip, nei tapti Kliftono žmona.

Madlina karštligiškai ėmė kurpti planą. Ji suklastos jos šeimos laišką, kuriame bus prašoma grįžti iš mokyklos namo semestru anksčiau. Tėvai manys, kad dukra ir toliau laiką leidžia internatinėje mokykloje, o ponja Olbrait bus įsitikinusi, jog moksleivė grįžo namo, ir Madlina galės įgyvendinti savo sumanymą.

Ji nuvyks į Didįjį teatrą ir susipažins su ponu Skotu. Duos suprasti jam norinti su juo permiegoti, o tada visas eisis kaip per sviestą. Niekam ne paslaptis, jog visi vyrai, kad ir kokie dori atrodytų, trokšta suvedžioti dailią jauną merginą. Toks vyras kaip Skotas tikrai nesvarstys, ar tai nuodėmė ir ištvirtavimas.

O kai ji bus nebeįpataisomai sugadinta, sugrįš pas tėvus ir sutiks su bet kokia jų jai paskirta bausme. Veikiausiai jie išsiųs ją pas kokius nors giminaičius kaime. Lordas Kliftonas pajus jai siaubingą antipatiją ir Madlina galiausiai išsivaduos nuo jo įkyraus dėmesio. Užduotis, kurią ji

sau išsikėlė, nei lengva, nei maloni, tačiau kitos išeities nėra.

O kai viskas pagaliau baigsis, gal nebus taip jau blogai gyventi neištekėjus. Ji turės daug laiko, galės skaityti knygas ir mokytis, o po poros metų mama ir tėtis gal netgi leis jai pakeliauti. Madlina pasistengs įsitraukti į labdaringą veiklą ir padaryti ką nors gera žmonėms, kurių materialinė padėtis blogesnė nei jos. Ji kuo geriau pasinaudos susiklosčiusiomis aplinkybėmis. Galų gale, nusprendė paniurusi Madlina, ji pati pasirinks savo likimą, užuot leidusi nuspręsti kitiems.

Pirma dalis

Tvirtai spausdama odinio lagaminėlio rankeną Madlina stabtelėjo prie Didžiojo teatro užpakalinių durų. Buvo baugu vienai važiuoti per visą Londoną, tačiau drauge tai ir džiugino. Ausyse aidėjo karietų, arklių ir gatvės prekeivių keliamas triukšmas, į šnerves lindo troškus mėšlo, gyvulių ir atmatų dvokas, susimaišęs su mielinės tešlos kvapais iš netoliese esančios kepyklos, ir pikantišku vaško aromatu, sklindančiu iš žvakių dirbtuvėlės.

Kiek anksčiau tądien Madlina užstatė lombarde lordo Kliftono jai dovanotą žiedą ir jos suknelės kišenę dabar maloniai svėrė labai praversiančios monetos. Saugodamasi kišenvagių ji buvo tvirtai apsiautusi pilku apsiaustu, tačiau nė vienas iš tų nedorėlių, regis, neketino prie jos artintis. Pagaliau Madlina atsidūrė prie Didžiojo teatro, jos rizikingas žygis tuoj turėjo prasidėti.

Teatrą sudarė keturi ar penki pastatai, kuriuose buvo įsikūrusios studijos ir sandėliai. Įėjusi į pagrindinį pastatą su žiūrovų sale ir scena, Madlina nužingsniavo koridorių labirintais pro repeticijų kambarius. Ji girdėjo žmones kalbant, dainuojant, grojant, ginčijantis ir vos atsispyrė pagundai dirstelėti pro praviras duris.

Madlina pasiekė didelį kambarį, apstatytą nutrintais baldais, ant stalo buvo prikrauta apdžiūvusių sumuštinų,

sūrio, suvytusių vaisių. Įvairaus amžiaus aktoriai ir aktorės, kas stovėdami, kas sėdomis kalbėjosi ir gėrė arbatą. Matyt, įpratę, kad čia kas nors vis įeina ir išeina, jie nekreipė dėmesio į Madliną. Tik prekeivis vaikinukas stabtelėjo ir klausiamai pažvelgė į ją draugiškomis akimis gudriame veide.

– Ko nors pageidaujate, panele? – pasiteiravo jis.

Madlina nusišypsojo stengdamasi paslėpti jaudulį.

– Ieškau pono Skoto.

– A. – Vaikinas nužvelgė Madliną ir linktelėjo galva į duris kiek tolėliau. – Dabar jis repetuoja. Scena štai ten.

– Dėkoju.

– Jam nepatinka, kai kas nors pertraukia darbą, – perspėjo vaikinas, kai ji patraukė ton pusėn.

– Na, aš jam netrukdysiu, – linksmai pažadėjo Madlina, viena ranka spausdama lagaminėlio rankeną, o kita atidarydama duris. Praėjusi pro kažkokias dekoracijas ji susivokė atsidūrusi dešinėje scenos pusėje. Pasidėjusi lagaminėlį ant grindų Madlina priėjo arčiau žalio aksomo uždangos ir pažiūrėjo kitapus scenos.

Didysis teatras buvo didžiulis erdvus pastatas su penkių šimtų sėdimųjų vietų sale. Palei jos sienas rikiavosi didžiulės paaukuotos kolonos, inkrustuotos smaragdo spalvos stiklu. Ložės ir eilėmis sustatytos kėdės pripildė salę aksomine prabanga. Krištolo sietynai skleidė nuostabią šviesą ant subtiliai nutapytų vaizdų, puošiančių lubas.

Scenos grindys buvo įrengtos nuožulniai, kad aktoriai jos gilumoje būtų matomi taip pat gerai kaip priekyje. Masyviose grindų lentose per daugybę spektaklių batai ir dekoracijos buvo palikę neišdildomus ženklus. Vyko repe-

ticija: du vyrai su rapyromis rankose vaikščiojo po sceną ir aptarinėjo grumtynes. Vienas iš jų buvo šviesaus gymio blondinas, lieknas ir lankstus it katinas.

– Nelabai supratau, ko jūs norite... – nuoširdžiai prisipažino jis, tapšnodamas rapyros galu sau per bato šoną.

Jo porininkas atsakė ypatingu balsu, tokio Madlina dar nebuvo girdėjusi: sodriu, stipriu, žemišku... puolusio angelo balsu.

– Aš noriu, Stivenai, jūsų vaidyboje pamatyti truputį daugiau ugnies. Jeigu neklystu, jūs trokštate nužudyti vyrą, kuris vos nesuvedžiojo jūsų sužadėtinės. Bet rapyrą kažkodėl laikote tarsi senutė virbalą.

Madlina žvelgė į jį it prikaustyta. Loganas Skotas buvo aukštesnis, negu ji įsivaizdavo, daug labiau kerintis... visiškai kitoks. Ant raumeningo kūno jis buvo apsilvilkęs paprastus baltus marškinius, prasegtus prie kaklo, o ilgas kojas ir siaurus klubus apsitempęs tamsiomis kelnėmis. Plakatas, kurį buvo mačiusi Madlina, nė iš tolo neatskleidė tiesos: plaukų spalvos – jie buvo tamsiai rudi su rausvu atspalviu, pašaipaus plačių jo lūpų linkio, palisandro atspalvio odos.

Nugludintoje jo išvaizdoje galėjai justai neaiškia užuominą į brutalumą... atrodė, iškilni išvaizda gali bet kurią akimirką nublankti ir pasirodyti vyras, pasirengęs padaryti bet ką. Madlina nerimastingai sumirksėjo. Ji manė, kad Skotas bus šaunus dabita, žavus nerūpestingas mergininkas, tačiau neižvelgė jame nė lašo nerūpestingumo nei dabitiškumo.

Šviesiaplaukis aktorius su juo nesutiko:

– Pone Skotai, aš bijau, jog jeigu šio epizodo pabaigoje nesusilaikysiu, jūs nespėsite apsiginti...

– Jūs manęs neįveiksite, – pareiškė Skotas ir jo balse nuskaubėjo stulbinamas pasitikėjimas savimi. – Pasistenkite iš visų jėgų, Stivenai... arba jūsų vaidmenį atiduosiu kitam aktoriui.

Stivenas kietai sukando dantis. Buvo aišku, kad Skoto pastaba pataikė į tikslą.

– Ką gi, puiku, – tarė jis ir pakėlęs rapyrą puolė, akivaizdžiai tikėdamasis netikėtai užklupti Skotą.

Trumpai nusijuokęs Skotas meistriškai atrėmė smūgį, jų rapyros džerškėdamos susikryžiavo, vyrai ėmė judėti žaibiškai mojuodami ginklais.

– Daugiau ugnies, Stivenai, – sunkai šnopusdamas nuo įstangos paragino Skotas. – Nejaugi niekada nesate praradęs moters? Nenorėjote dėl jos užmušti priešininko?

Kaip Skotas ir tikėjosi, Stivenas užsiplieskė.

– Norėjau, velniai rautų!

– Tai pasistenkite taip ir padaryti.

Stivenas nieko nelaukdamas puolė į ataką, prakaituotame jo veide žibėjo ryžtas. Skotas santūriai jį pagyrė ir toliau grūmėsi tai atsitraukdamas, tai puldamas į priekį. Madlina nesitikėjo, kad aukšto ūgio vyras gali taip grakščiai judėti. Žiūrint į Skotą jai iš tikrųjų gniauzė kvapą. Jis buvo stiprus, valingas ir bauginamai santūrus. Sužavėta įnirtingos vyrų dvikovos ir norėdama geriau matyti Madlina žengtelėjo arčiau.

Staiga mergina užkliuvo už savo lagaminėlio ir apimta siaubo griuvo ant stalo, apkrauto įvairiais scenos atributais. Didelė žvakidė, keli indai ir atsarginė rapyra su triukšmu nukrito ant grindų. Netikėti garsai atitraukė aktorių dėmesį nuo dvikovos, Skotas staigiai pasuko galvą į užku-

lius scenos dešinėje. O Stivenas nespėjo sustoti ir atkišęs rapyrą metėsi į priekį.

Skotas krito užpakaliu ant kietų scenos grindų ir slopiai riktelėjęs griebėsi už peties. Tyloje buvo girdėti tik sunkus abiejų aktorių kvėpavimas.

– Koks čia velnias... – sumurmėjo Stivenas įsmeigęs žvilgsnį į tamsius užkulisius: ten Madlina stengėsi pakilti ant kojų. Tada vėl pažiūrėjo į Skotą, kurio veido išraiška buvo kažkokia keista.

– Stivenai, – tarė Skotas kiek gergždžiančiu balsu, – pasirodo, nuo jūsų rapyros nukritęs antgalis.

Jam kalbant pro pirštus prasisunkė kraujo ir raudoni lašai nuvarvėjo ant marškinių.

– O Dieve! – riktelėjo Stivenas išblyškęs iš siaubo. – Aš nežinojau... nenorėjau...

– Nieko tokio, – raminausiai tarė Skotas. – Tai nelaimingas atsitikimas. Jūs vaidinate taip, kaip aš ir norėjau. Visada taip darykite.

Stivenas spoksojo į jį negalėdamas patikėti.

– Pone Skotai, – jo balsas suvirpėjo iš nevilties ir tramdomo juoko, – kaip jūs galite kalbėti apie mano vaidybą sėdėdamas ant grindų ir plūsdamas krauju? Kartais abejoju, ar esate gyva būtybė. – Jis atplėšė baugų žvilgsnį nuo vis didėjančios kraujo dėmės ant baltų Skoto marškinių. – Nejudėkite. Pakviesiu ką nors į pagalbą... išsiųsiu daktaro...

– Apsieisiu be to prakeikto chirurgo, – atžariai metė Skotas, tačiau Stivenas jau buvo dingęs nuo scenos. Burbėdamas po nosimi Skotas pamėgino atsikelti, bet išblyško ir vėl sudribo ant grindų.

Madlina nusimetė apsiaustą ir nusitraukė nuo kaklo vilnonį šalikėlį.

– Štai, – tarė ji pribėgusi prie Skoto ir suklypusi ant kelių šalia jo. Tada sugniaužė šalikėlį į gumulą ir prispaudė jam prie peties. – Taip sustabdysime kraujavimą.

Skotas sužiopčiojo nuo skausmingo prisilietimo.

Jų veidai buvo labai arti ir Madlina susigriebė spoksanti į mėlyniausias pasaulyje akis, apjuostas juodomis vešliomis blakstienomis. Rainelių pagrindas buvo ryškiai mėlynas, pritaškuotas įvairiausių atspalvių mėlio – nuo tamsiausio iš vandenyno gelmių iki blyškaus atspalvio pusiaužiemio dangaus.

Madlina pajuto, kad jai kažkodėl užgniaužė kvapą.

– Atsiprašau dėl to... – ji nutilo ir metė drovų žvilgsnį per petį į sudaužytus scenos atributus. – Dėl to, kas atsitiko. Tai buvo nelaimingas atsitikimas. Aš nesu tokia nevikri, tačiau stebėdama iš užkulisių repeticiją pargriuvau...

– Kas jūs tokia? – šaltai pertraukė ją Skotas.

– Madlina Ridli, – prisistatė ji pasinaudodama senelės mergautine pavarde.

– Ką jūs čia veikiate, be to, kad sužlugdėte mano repeticiją?

– Atėjau čia... – prabilo Madlina ir vėl pažvelgusi Skotui į akis suprato neturinti kitos išeities, kaip tiesiai prisipažinti, ko ji nori, nors taip elgtis nebuvo pratusi. Jai reikėjo kaip nors atkreipti jo dėmesį, išsiskirti iš daugybės kitų moterų, kurios veikiausiai nuolat kariasia jam ant kaklo. – Aš noriu būti jūsų meilužė.

Netikėtai užklyptas Skotas žvelgė į Madliną, tarsi ji būtų prabilusi nesuprantama kalba. Po kurio laiko atsakė:

– Aš neprasidedu su tokiomis merginomis kaip jūs.

– Ar dėl to, kad esu per jauna?

Skoto akys sužibo... bet ne draugiškai, o pašaipiai.

– Ir dėl to.

– Esu vyresnė, nei atrodau, – skubiai patikino Madlina.

– Panele Ridli, – aiškiai nepatikėjęs tuo Skotas papurtė galvą, – jūs pasirinkote įdomų būdą susipažinti su vyriškiu. Man malonus jūsų dėmesys, bet aš jūsų nepaliesiu, net jeigu nuo to priklausytų mano gyvybė. O dabar prašyčiau atleisti...

– Galbūt jums reikia daugiau laiko mano pasiūlymui apsvarstyti, – tarė Madlina. – O kol kas būčiau dėkinga, jeigu duotumėte man kokio nors darbo. Aš daug ką moku ir galėčiau būti naudinga teatrui.

– Jūsų gebėjimais aš neabejoju, – santūriai pareiškė Skotas. – Bet man reikia ne tokių.

– Aš mokiausi literatūros ir istorijos. Be to, laisvai kalbu prancūziškai, gerai piešiu ir tapau. Mielai šluočiau, plaučiau, šveisčiau... daryčiau viską, ko reikia.

– Man svaigsta galva, panele Ridli. Pats nesuprantu, ar dėl nukraujavimo, ar iš nuostabos... šiaip ar taip, jūs mane pralinksminote. – Skotas pagaliau pakilo ant kojų, jo veidas atgavo spalvą. – Liepsiu kam nors sumokėti jums už sugadintą šalikėlį.

– Bet aš... – išsižiojo Madlina norėdama prieštarauti.

Ūmai į sceną sugužėjo būrelis teatro darbuotojų, visi atrodė sunerimę dėl nelaimingo atsitikimo.

– Man nieko rimto nenutiko, – tarė Skotas, aiškiai suerzintas tokio šurmulio. – Ne, nereikia prilaikyti, paeinu pats. Mano kojos sveikos.

Apsuptas padėti trokštančių dailidžių, muzikantų, dailininkų, šokėjų ir aktorių Skotas patraukė į poilsio kambarį.

JAUASMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

DIDYSIS
TEATRAS II

Jūsų sąžinė man nerūpi. Noriu, kad vėl mane pabučiuotumėte.

Ledi Madlina Metjus verčiau jau užsitrauks gėdą, nei paaukos laisvę. Norėdama išvengti santuokos su pagyvenusiu, bet kilmingu našliu, ji siekia Logano Skoto dėmesio: romanas su garsiu aktoriumi ir plevėsa tikrai sukompromituotų ją aukštuomenės akyse ir lordas Kliftonas atsisakytų savo kėslų.

Iš tikrųjų tai Loganas Skotas yra praeities šmėklų persekiojamas vienišius. O ta įžūli mergiotė, nerandanti vietos Londono sumaištyje, savo kunkuliuojančiu gyvybingumu ir tyru grožiu žlugdo jo gyvenimą. Tai, kas prasidėjo bučiniu, grasina virsti stipriais tikrais jausmais. Ar Loganui ir Madlinai pakaks drąsos dėl meilės nusiplėšti kaukes, už kurių jie slepiasi?

svajonių knygos

9 786090 303467

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos